UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto)

12 päivänä helmikuuta 2015 *

Ennakkoratkaisupyyntö — Arvonlisävero — Direktiivi 2006/112 — Ostoihin sisältyvän veron vähentäminen — Väärinkäyttöä merkitsevät liiketoimet — Kansallinen vero-oikeus — Erityinen kansallinen menettely, jota sovelletaan epäiltäessä väärinkäyttöä verotuksen alalla — Tehokkuus- ja vastaavuusperiaatteet

Asiassa C-662/13,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Supremo Tribunal Administrativo (Portugali) on esittänyt 4.12.2013 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 13.12.2013, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Surgicare – Unidades de Saúde SA

vastaan

Fazenda Pública,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Jürimäe (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Malenovský ja M. Safjan,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Surgicare – Unidades de Saúde SA, edustajanaan advogado R. Barreira,

— Portugalin hallitus, asiamiehinään L. Inez Fernandes, R. Laires ja M. Rebelo,

— Euroopan komissio, asiamiehinään P. Guerra e Andrade ja L. Lozano Palacios,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: portugali.

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1) tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Surgicare – Unidades de Saúde SA (jäljempänä Surgicare) ja Fazenda Pública (veroviranomainen) ja jossa on kyse siitä, että viimeksi mainittu kieltäytyi palauttamasta Surgicaren ostoihin sisältyneenä arvonlisäverona maksamia määriä siitä syystä, että tämän katsottiin käyttäneen väärin vähennysoikeuttaan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 2006/112 273 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat säätää muista arvonlisäveron kannon oikean toimittamisen varmistamiseksi ja petosten estämiseksi välttämättöminä pitämistään velvollisuuksista, ellei yhdenvertaisen kohtelun noudattamisesta verovelvollisten suorittamien jäsenvaltion sisäisten ja jäsenvaltioiden välisten liiketoimien välillä muuta johdu, ja jos nämä velvollisuudet eivät aiheuta rajanylitykseen liittyviä muodollisuuksia jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.”

4 Kyseisen direktiivin 342 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat toteuttaa arvonlisäveron vähennysoikeutta koskevia toimenpiteitä estääkseen niille verovelvollisille jälleenmyyjille, joihin sovelletaan jotakin 2 jaksossa säädetyistä erityisjärjestelmistä, koituvat perusteettomat edut tai aiheettomat haitat.”

Portugalin oikeus

5 Yleisessä verolaissa (Lei Geral Tributária), joka hyväksyttiin 17.12.1998 annetulla asetuksella (decreto-lei) nro 398/98, säädetään verojärjestelmän perusperiaatteista, verovelvollisille annettavista takeista ja veroviranomaisten toimivallasta. Sen 38 §:ssä, jonka otsikko on ”Oikeustoimien ja liiketoimien vaikutuksettomuus”, säädetään seuraavaa:

”1. Liiketoimien vaikutuksettomuus ei estä verotuksen toimittamista sille laissa säädettynä ajankohtana, jos kyseiset toimet ovat jo aiheuttaneet osapuolten haluamat taloudelliset seuraukset.

2. Verotuksessa vaikutuksettomia ovat oikeustoimet tai liiketoimet, joiden olennaisena tai pääasiallisena tarkoituksena on keinotekoisin tai petollisin menettelyin ja oikeudellisia muotoja väärinkäyttäen vähentää, poistaa tai ajallisesti lykätä veroja, jotka olisi maksettava sellaisten tosiseikkojen, oikeustoimien tai liiketoimien perusteella, joilla pyritään tällaiseen samanlaiseen taloudelliseen päämäärään, tai saada veroetuja, joita ei olisi kokonaan tai osin myönnetty, jos kyseisiä menettelyjä ei olisi käytetty; tällöin verotusta toimitettaessa on meneteltävä niin kuin asiassa olisi käytetty oikeaa muotoa, eikä kyseisiä veroetuja ole myönnettävä.”

6 Laki verotusmenettelystä ja veroprosessista (Código de Procedimento e de Processo Tributário, jäljempänä CPPT) hyväksyttiin 26.10.1999 annetulla asetuksella (decreto-lei) nro 433/99, ja se tuli voimaan 1.1.2000. Sen 63 §:ssä, sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin, jonka otsikko oli ”Väärinkäyttöön liittyvien säännösten soveltaminen”, säädettiin seuraavaa:

”1. Verotuksen toimittaminen lakikoodeksien ja muiden verolakien minkä tahansa väärinkäyttöön liittyvien säännösten perusteella edellyttää erityisen tähän tarkoitukseen tarkoitetun menettelyn käynnistämistä.

2. Tässä laissa tarkoitetaan väärinkäyttöön liittyvillä säännöksillä kaikkia laintasoisia säännöksiä, joiden nojalla verohallinto voi jättää huomioimatta sellaiset liiketoimet tai oikeustoimet, jotka on toteutettu käyttämällä ilmeisen väärin oikeudellisia muotoja ja joiden johdosta veroja, jotka olisi muussa tapauksessa maksettava, ei makseta tai maksetaan vähemmän.

3. Edellisessä momentissa tarkoitettu menettely voidaan käynnistää kolmen vuoden kuluessa väärinkäyttöön liittyvien säännösten soveltamisen kohteena olevan oikeustoimen tai liiketoimen toteuttamisesta.

4. Väärinkäyttöön liittyvien säännösten soveltaminen edellyttää verovelvollisen kuulemista laissa säädetyllä tavalla.

5. Oikeutta tulla kuulluksi on käytettävä 30 päivän kuluessa siitä, kun asia on annettu verovelvolliselle tiedoksi kirjatulla kirjeellä.

6. Verovelvollinen voi esittää edellisessä momentissa mainitun määräajan kuluessa olennaiseksi katsomansa näytön.

7. Verotoimiston johtajan tai tämän valtuuttaman virkamiehen on annettava edeltä lupa väärinkäyttöön liittyvien säännösten soveltamiseen sen jälkeen, kun on toimittu edellisissä momenteissa säädetyn mukaisesti.

8. Väärinkäyttöön liittyviä säännöksiä ei voida soveltaa, jos verovelvollinen on pyytänyt verohallinnolta sitovaa ennakkotietoa perusteluissa esitetyistä tosiseikoista eikä verohallinto ole vastannut kuuden kuukauden kuluessa.

9. Ellei laissa toisin säädetä, edellä 7 momentissa tarkoitetun päätöksen perustelujen on sisällettävä

a) kuvaus toteutetusta liiketoimesta tai oikeustoimesta ja sen todellisesta taloudellisesta merkityksestä;

b) seikat, jotka osoittavat, että liiketoimen tai oikeustoimen toteuttamisen yksinomaisena tai pääasiallisena tarkoituksena oli välttää verot, jotka olisi pitänyt maksaa taloudelliselta merkitykseltään vastaavan liiketoimen tai oikeustoimen yhteydessä;

c) kuvaus toteutettua liiketoimea tai oikeustoimea taloudelliselta merkitykseltään vastaavista liiketoimista tai oikeustoimista ja niihin sovellettavista säännöksistä.

10. Tämän pykälän 7 momentissa tarkoitetusta luvasta voidaan erikseen valittaa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

7 Surgicare on Portugalin oikeuden mukaan perustettu yhtiö, jonka toimialaan kuuluu yhtäältä sen itsensä tai kolmansien julkisten tai yksityisten toimijoiden omistamien hoitolaitosten rakentaminen, käyttö ja hallinnointi ja toisaalta yleensä lääkärinpalvelujen, kirurgisten palvelujen sekä kotihoitopalvelujen ja avohoidon tarjoaminen sekä diagnosointi, hoito ja kuntoutus sekä muun edellä mainittuun toimintaan liittyvän tai sitä täydentävän toiminnan harjoittaminen.

8 Surgicare rakennutti vuosina 2003–2007 omistamalleen tontille sairaalan ja varusti sen sairaalassa käytettävillä laitteistoilla. Surgicare ei sairaalan rakentamisen ja varustamisen aikana toteuttanut verotettavia liiketoimia, joten sille kertyi arvonlisäverosaatavia.

9 Sairaalan rakentamisen jälkeen Surgicare luovutti sen toiminnan harjoittamisen 1.7.2007 lähtien Clínica Parque dos Poetas SA -nimiselle yhtiölle, jolla on sen kanssa samat osakkeenomistajat ja joka kuuluu sen kanssa samaan Espírito Santo Saúde -nimiseen konserniin.

10 Kyseisen arvonlisäverotettavana liiketoimena pitämänsä luovutuksen jälkeen Surgicare vähensi luovutuksensaajalta saamiensa vuokrien perusteella veroviranomaisille maksettavasta verosta sairaalan rakennuttamista ja varustamista varten hankkimiensa tavaroiden ja palvelujen hankintoihin liittyneen arvonlisäveron. Sekamuotoisena verovelvollisena se sovelsi kaikkien hankittujen tavaroiden ja palvelujen tosiasialliseen käyttötarkoitukseen perustuvaa menetelmää.

11 Fazenda Pública teki Surgicaren vuosien 2005–2007 toimintaa koskevan verotarkastuksen ja päätteli, että kyseinen yhtiö oli käyttänyt väärin oikeuttaan arvonlisäveron palautukseen. Kyseisten viranomaisten mukaan hankkeen luovuttamisella saman konsernin tätä tarkoitusta varten perustamalle yhtiölle pyrittiin yksinomaan mahdollistamaan se, että Surgicare voisi jälkikäteen vedota oikeuteensa saada kiinteistön rakennuttamiseen ja varustamiseen liittyneisiin ostoihin sisältynyt arvonlisävero vähennetyksi, sillä se ei olisi voinut saada kyseistä oikeutta, jos se olisi itse harjoittanut kyseisen sairaalan toimintaa, sillä kyseinen toiminta on vapautettu arvonlisäverosta. Fazenda Pública antoi sille näin ollen vuonna 2010 tiedoksi maksuunpanopäätöksen, jossa se määräsi Surgicaren maksamaan takaisin 1 762 111,04 euron kokonaismäärän, joka muodostui sen verovuosina 2005–2007 väärinkäyttötarkoituksessa vähentämästä arvonlisäverosta viivästyskorkoineen.

12 Surgicare riitautti kyseisen maksuunpanopäätöksen Tribunal Tributário de Lisboassa (Lissabonin verotuomioistuin), koska se katsoi, että kyseinen toimenpide oli lainvastainen yhtäältä siitä syystä, ettei Fazenda Pública ollut soveltanut CPPT:n 63 §:ssä säädettyä pakollista menettelyä, ja toisaalta siitä syystä, etteivät kyseiset menettelyt olleet väärinkäyttöä.

13 Kyseinen tuomioistuin hylkäsi kanteen perusteettomana 25.10.2012 antamallaan tuomiolla. Surgicare haki tähän päätökseen muutosta ennakkoratkaisupyynnön esittäneessä tuomioistuimessa.

14 Viimeksi mainitun mukaan Fazenda Públican on väärinkäyttöä epäillessään käynnistettävä CPPT:n 63 §:ssä säädetty menettely. Se pohtii, onko kyseistä menettelyä kuitenkaan noudatettava, koska arvonlisäverojärjestelmän perustana on unionin oikeus.

15 Tämän vuoksi Supremo Tribunal Administrativo (ylin hallintotuomioistuin) on lykännyt asian käsittelyä ja esittänyt unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Kun veroviranomaiset epäilevät väärinkäyttöä, jonka tarkoituksena on saada arvonlisäveron palautus, ja kun Portugalin sisäisessä oikeudessa säädetään verotuksen alalla väärinkäyttöön sovellettavasta pakollisesta ennakkomenettelystä, onko katsottava, ettei kyseistä menettelyä voida soveltaa arvonlisäveron alalla, kun otetaan huomioon, että arvonlisävero perustuu yhteisön oikeuteen?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

Tutkittavaksi ottaminen

16 Portugalin hallitus väittää pääasiallisesti, ettei ennakkoratkaisupyyntöä selvästikään voida ottaa tutkittavaksi siitä syystä, ettei ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ensinnäkään ole maininnut niitä unionin oikeuden säännöksiä tai määräyksiä, joiden tulkitsemista se pyytää, eikä toisekseen selitä niitä syitä, joiden vuoksi se epäilee pääasiassa kyseessä olevan kansallisen oikeussäännön olevan yhteensoveltumaton unionin oikeuden kanssa, ja kolmanneksi se esittää CPPT:n 63 §:stä kaksi erilaista versiota, vaikkei kummallakaan niistä ole merkitystä pääasiassa kyseessä olevien tosiseikkojen arvioinnin kannalta katsoen. CPPT:n 63 § on lisäksi puhtaasti kansallinen säännös, jolla ei pyritä toistamaan eikä panemaan täytäntöön mitään unionin oikeuden sääntöä, joten unionin tuomioistuin ei ole toimivaltainen ennakkoratkaisumenettelyssä lausumaan kyseisen kansallisen säännöksen sanamuodosta, sisällöstä tai soveltamisalasta.

17 Väitteestä, jonka mukaan tulkittavaksi pyydettyjä unionin oikeuden säännöksiä ei ole mainittu, on syytä todeta, että oikeuskäytännön mukaan silloin, kun ennakkoratkaisukysymyksessä viitataan ainoastaan unionin oikeuteen mainitsematta niitä kyseisen oikeuden säännöksiä, joihin viitataan, unionin tuomioistuimen asiana on poimia ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämistä seikoista ja erityisesti ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen perusteluista ne unionin oikeuden määräykset ja säännökset, joita oikeusriidan kohteen perusteella on tarpeen tulkita (ks. vastaavasti tuomio Bekaert, 204/87, EU:C:1988:192, 6 ja 7 kohta sekä tuomio Kattner Stahlbau, C-350/07, EU:C:2009:127, 26 kohta).

18 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee selvästi, että ennakkoratkaisukysymyksellä halutaan selvittää, ovatko unionin arvonlisäveroalan oikeus ja etenkin kyseisen oikeuden arvonlisäveropetosten estämiseen liittyvät säännökset esteenä sille, että kansallisessa oikeudessa otetaan käyttöön hallinnollinen menettely, jota veroviranomaisilla on velvollisuus soveltaa, kun ne epäilevät, että verotukseen liittyvä väärinkäyttö on tapahtunut.

19 Tässä yhteydessä on muistutettava, että mahdollisten veropetosten, veronkierron ja muiden väärinkäytösten estäminen on päämäärä, joka tunnustetaan unionin arvonlisäveronalan direktiiveissä ja johon niissä rohkaistaan (ks. tuomio Gemeente Leusden ja Holin Groep, C-487/01 ja C-7/02, EU:C:2004:263, 76 kohta; tuomio Halifax ym., C-255/02, EU:C:2006:121, 71 kohta; tuomio R, C-285/09, EU:C:2010:742, 36 kohta; tuomio Tanoarch, C-504/10, EU:C:2011:707, 50 kohta ja tuomio Bonik, C-285/11, EU:C:2012:774, 35 kohta).

20 Jäsenvaltiot voivat näin direktiivin 2006/112 273 artiklan mukaisesti toteuttaa välttämättömät toimenpiteet arvonlisäveron kannon oikean toimittamisen varmistamiseksi ja petosten estämiseksi. Jäsenvaltiot on saman direktiivin 342 artiklalla valtuutettu toteuttamaan erityisesti arvonlisäveron vähennysoikeutta koskevia toimenpiteitä, joiden avulla on mahdollista estää verovelvollisille koituvat perusteettomat edut tai aiheettomat haitat.

21 Siitä väitteestä, ettei ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ole täsmentänyt niitä syitä, joiden vuoksi se epäilee, ettei kansallinen oikeus ole yhteensoveltuva unionin oikeuden kanssa, on syytä toiseksi todeta, että kyseinen tuomioistuin on esittänyt unionin tuomioistuimelle ne asianosaisten perustelut, joista ilmenevät kyseisten epäilyjen syyt. Siitä, tarvitaanko pääasian ratkaisemiseksi vastausta esitettyyn kysymykseen, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että jos unionin tuomioistuin toteaisi kyseisen kansallisen menettelyn soveltuvan yhteen unionin oikeuden kanssa, enää ei olisi tarpeen tutkia, voidaanko pääasian olosuhteissa todeta tapahtuneen väärinkäyttöä.

22 Kolmanneksi väitteestä, jonka mukaan kansallinen lainsäädäntö on esitetty virheellisesti ennakkoratkaisupyynnössä, on syytä muistuttaa, että unionin tuomioistuimen tehtävänä on ottaa huomioon ennakkoratkaisukysymyksiin liittyvät tosiseikat ja oikeudelliset seikat sellaisina kuin ne on ennakkoratkaisupyynnössä esitetty. Sovellettavan kansallisen lainsäädännön määrittäminen ratione temporis on kansallisen oikeuden tulkintaan liittyvä seikka, joka ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan sen käsitellessä ennakkoratkaisupyyntöä (ks. tuomio Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, 29 ja 41 kohta). Esitettyyn kysymykseen on näin ollen syytä vastata CPPT:n 63 §:n sen version pohjalta, joka ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan oli sovellettavissa pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan.

23 Edellä esitetystä seuraa, että ennakkoratkaisupyyntö voidaan ottaa tutkittavaksi.

Asiakysymys

24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään pääasiallisesti, onko direktiivi 2006/112 esteenä CPPT:n 63 §:ssä säädetyn kaltaiselle pakolliselle kansalliselle ennakkomenettelylle, jota sovelletaan, kun veroviranomaiset epäilevät väärinkäyttöä.

25 Vaikka direktiivillä 2006/112 valtuutetaankin jäsenvaltiot edellä tämän tuomion 19 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti toteuttamaan välttämättömät toimenpiteet arvonlisäveron kannon oikean toimittamisen varmistamiseksi ja petosten estämiseksi, siinä ei kuitenkaan anneta yhtään säännöstä, jossa konkreettisesti täsmennettäisiin niiden toimenpiteiden sisältö, joihin jäsenvaltioiden on tässä tarkoituksessa ryhdyttävä.

26 Koska kyseistä alaa koskevaa unionin lainsäädäntöä ei ole olemassa, toimenpiteet, joilla pyritään arvonlisäveropetosten estämiseen, on jäsenvaltioiden menettelyllistä itsemääräämisoikeutta koskevan periaatteen perusteella toteutettava jäsenvaltioiden kansallisessa oikeusjärjestyksessä. Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee tässä suhteessa, että kunkin jäsenvaltion asiana on sisäisessä oikeusjärjestyksessään muun muassa määrittää arvonlisäveropetosten estämiseen toimivaltaiset viranomaiset ja antaa menettelysäännöt, joilla pyritään turvaamaan unionin oikeuteen perustuvat yksityisten oikeudet, kuitenkin siten, että nämä menettelysäännöt eivät saa olla epäedullisempia kuin ne, jotka koskevat samankaltaisia jäsenvaltion sisäisiä tilanteita (vastaavuusperiaate), eivätkä sellaisia, että unionin oikeusjärjestyksessä vahvistettujen oikeuksien käyttäminen on käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa (tehokkuusperiaate) (ks. vastaavasti tuomio Marks & Spencer, C-62/00, EU:C:2002:435, 34 kohta; tuomio Fallimento Olimpiclub, C-2/08, EU:C:2009:506, 24 kohta; tuomio Alstom Power Hydro, C-472/08, EU:C:2010:32, 17 kohta ja tuomio ADV Allround, C-218/10, EU:C:2012:35, 35 kohta).

27 Kun ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin arvioi kansallisten toimenpiteiden yhteensoveltuvuutta näiden periaatteiden kanssa, sen on otettava huomioon kaikki pääasiaan liittyvät olosuhteet (ks. vastaavasti tuomio Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 30 kohta). Unionin tuomioistuin voi kuitenkin ennakkoratkaisupyyntöä käsitellessään antaa sille kaikki tässä suhteessa hyödylliset tiedot (ks. vastaavasti mm. tuomio Partena, C-137/11, EU:C:2012:593, 30 kohta).

28 Tehokkuusperiaatteesta on ensinnäkin syytä muistuttaa, että aina silloin kun pohditaan, onko kansallinen menettelysääntö sellainen, että yksityisille unionin oikeusjärjestyksessä vahvistettujen oikeuksien käyttäminen on käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa, kysymystä on tarkasteltava ottaen huomioon kyseisen säännöksen merkitys koko oikeudenkäynnin, sen kulun sekä sen erityispiirteiden kannalta eri kansallisissa oikeuselimissä. Tässä suhteessa on otettava huomioon kansallisen tuomioistuinjärjestelmän perustana olevat periaatteet, joita ovat muun muassa puolustautumisoikeuksien suojelu, oikeusvarmuuden periaate ja oikeudenkäyntimenettelyn moitteeton kulku (ks. tuomio Peterbroeck, C-312/93, EU:C:1995:437, 14 kohta ja tuomio Fallimento Olimpiclub, EU:C:2009:506, 27 kohta).

29 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on syytä todeta, että CPPT:n 63 §:ssä säädetylle erityiselle menettelylle, johon sovelletaan kolmen vuoden vanhentumisaikaa, on ominaista se, että asianomaista henkilöä kuullaan edeltä 30 päivän kuluessa, että asianomainen voi esittää olennaiseksi katsomansa näytön ja että verotoimiston johtajan tai tämän valtuuttaman virkamiehen on annettava edeltä käsin lupa väärinkäyttöön liittyvien säännösten soveltamiseen. Päätöksen on lisäksi oltava perusteltu kyseisen säännöksen mukaisesti. Nämä seikat osoittavat, että kyseinen kansallinen menettely on edullinen sen henkilön kannalta katsoen, jonka epäillään syyllistyneen väärinkäyttöön, koska sillä pyritään takaamaan tiettyjen perusoikeuksien, muun muassa oikeuden tulla kuulluksi, noudattaminen.

30 Vastaavuusperiaatteesta on toiseksi muistutettava, että kyseisen periaatteen noudattaminen edellyttää, että kyseistä kansallista sääntöä sovelletaan samalla tavalla sekä unionin oikeuden rikkomiseen perustuviin kanteisiin että jäsenvaltion kansallisen oikeuden rikkomiseen perustuviin kanteisiin, joiden kohde ja syy ovat samankaltaiset (ks. tuomio Littlewoods Retail ym., EU:C:2012:478, 31 kohta).

31 Kuten tämän tuomion 29 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee, pääasiassa ei voida pitää mahdottomana, että vastaavuusperiaatteen noudattaminen edellyttää erityisen menettelyn soveltamista, kun verovelvollista epäillään arvonlisäveropetoksesta.

32 Joka tapauksessa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen unionin tuomioistuimelle esittämät seikat eivät osoita, että CPPT:n 63 §:ssä säädetyn kansallisen menettelyn soveltaminen sinänsä olisi sen tämän tuomion 19 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tunnustetun tavoitteen vastaista, jona on mahdollisten veropetosten, veronkierron ja muiden väärinkäytösten estäminen.

33 Vaikka kansallisen lainsäätäjän on varmistettava kyseisen tavoitteen tosiasiallinen toimeenpano, sillä on kuitenkin tämän lisäksi velvollisuus tässä suhteessa noudattaa unionin oikeuteen perustuvia yksityisten oikeuksia koskevalle, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa taatulle tehokkaalle oikeussuojalle asetettuja vaatimuksia (ks. vastaavasti tuomio Banif Plus Bank, C-472/11, EU:C:2013:88, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Edellä esitettyjen seikkojen nojalla esitettyyn kysymykseen on vastattava niin, että direktiiviä 2006/112 on tulkittava siten, ettei se ole esteenä CPPT:n 63 §:ssä säädetyn kaltaiselle pakolliselle kansalliselle ennakkomenettelylle, jota sovelletaan, kun veroviranomaiset epäilevät väärinkäyttöä.

Oikeudenkäyntikulut

35 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (yhdeksäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettua neuvoston direktiiviä 2006/112/EY on tulkittava siten, ettei se ole esteenä verotusmenettelystä ja veroprosessista annetun lain (Código de Procedimento e de Processo Tributário) 63 §:ssä säädetyn kaltaiselle pakolliselle kansalliselle ennakkomenettelylle, jota sovelletaan, kun veroviranomaiset epäilevät väärinkäyttöä.

Allekirjoitukset